

lig efter Affattelsen af Post 7 — der som før refereret begynder saaledes: „Skulde der nogen Sinde *imod Forventning*“ o. s. v. vise sig at være et Misforhold til Stede — har Banken ment, at den var bunden, idet Forudsætningen var, at der ikke maatte afviges fra det rette Forhold mellem Sedelmængden og Dækning uden i ganske ekstraordinære Tilfælde. Det er jo noget, der ikke i mindste Maade kan anfægte Bankens Soliditet eller rokke ved Pengvæsenets Soliditet, om der en enkelt Gang i Slutningen af en Terminsmaaned ikke er det rette Forhold til Stede, naar det blot bliver bragt i Orden inden Udgangen af den næst følgende Maaned, og jeg skal derfor henstille til det kommende Udvalg at overveje, om der ikke kunde være Anledning til at foretage en Omredaktion af den omtalte Post 7, saaledes, at det blev noget lettere for Banken, naar der var Grund dertil, i Terminsmaanederne at foretage en midlertidig og kortvarig Afvigelse fra de ellers gældende Funderingsregler. Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet jeg i øvrigt anbefaler Lovforslaget til hurtigt og velvillig Fremme.

P. G. C. Jensen: Det er jo Meningen med dette Lovforslag, at Oktrojen skal vedblive at bestaa med Undtagelse af de Bestemmelser, der ophæves eller forandres i dette Lovforslag. Dette foranlediger mig til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, nemlig angaaende Oktrojens § 42. I denne Paragraf staar der, at der gives Nationalbanken det kongelige Tilsagn: „at der ikke, saalænge denne Octroi er gieldende, skal fra Statens Side blive udgivet eller tilståedes at udgives noget repræsentativt Betalingsmiddel, men at derimod Nationalbankens Sedler skal være det eneste, der, som saadant“ — det vil sige som repræsentativt Betalingsmiddel — „skal kunne være gieldende imellem Mand og Mand, og modtages ved Kongens og andre offentlige Kasser.“ Det er jo med et Ord Nationalbankens Eneret til at udgive Sedler, som skulle have den Egenskab at være bindende Mand og Mand imellem og forpligtende, saa at man *skal* modtage dem, og som endvidere de kongelige Kasser *skulle* modtage, saa at de altsaa skulle modtages som Indbetalinger til Statskassen. Og det skal være de eneste almindelige, saa at ingen andre Sedler maa — det er det kongelige Tilsagn — anvendes dertil. Ikke desmindre er der under den 25. Januar 1905 udstedt følgende Bekendtgørelse fra Finansministeriet: „Da Privatbanken i

København fra den 7. November 1904 at regne modtager de af Islands Bank i Reykjavik udstedte Sedler til pari Kurs, ville saadanne Sedler for Fremtiden ogsaa kunne anvendes til Indbetalinger saavel ved Finanshovedkassen som ved øvrige Kasser her i Landet.“ Jeg bemærker, at den er udstedt af Finansministeriet den 25. Januar 1905 og underskreven af den nuværende Finansminister. Jeg antager, at denne Bestemmelse er uforenelig med det kongelige Tilsagn, som er givet i Oktrojen, og tillader mig derfor at spørge den højtærede Justitsminister som Bankkommissær, som den, der maa have Indseende med, at Oktrojen overholdes paa alle Punkter, hvorledes denne Bekendtgørelse fra Finansministeriet lader sig forene med Oktrojens § 42.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen), som først havde Ordet, mindede, om jeg ikke husker fejl, om, at jeg i mine første Udtalelser havde sagt, at det høje Ting staar fuldkommen frit. Det er noget, som jeg selvfølgelig ogsaa vedkender mig, at det høje Ting staar fuldkommen frit, om det overhovedet vil have den her foreslaede Ordning eller det vil kræve Ændringer deri, men ved Siden deraf maa det ikke glemmes — det tror jeg ogsaa, laa i mine Ord —, at det høje Ting med Hensyn til Ændringer kan stille sig saa frit, at denne fri Stilling i Virkeligheden bliver det samme som at sige Nej til Lovforslaget om Forlængelse af Nationalbankens Oktroj. Forholdet er jo det, at ikke blot skal Nationalbanken gaa ind paa de Ændringer, som maatte kræves af dette Ting — hvilket vel for adskillige af de Ændringer, her ere blevne omtalte, ikke vil volde stor Vanskelighed —, men tillige skal det andet Ting slutte sig dertil, og Regeringen skulde vel ogsaa have en lille og beskeden Stemme med i denne Sag. Jeg tror derfor, at hvis man vil have Sagen ordnet paa dette Grundlag, skal man ikke stille alt for store og vidtgaaende Krav til Ændringer, idet det meget let kan have til Følge, at der overhovedet ingen Ordning kan blive paa dette Grundlag. Jeg kan ikke skjule for mig selv, at den Forhandling, som har fundet Sted i Dag, ikke aabner lyse Udsigter for dette Lovforslags Fremme til endelig Lov.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds pegede paa, at Oktrojen af 1818 skulde mangle Bestemmelse for Fremtiden, og han rejste det Spørgsmaal, om ikke